

Ondanks de Sinterklaasstemming, waarin de wereld op het ogenblik verkeert, de cadeautjes- en Kerstmiskoorts, die de zakelijke wereld voortjaagt, zou ik graag met U gaan spreken over iets, dat eigenlijk slechts zeer verworven is met al dit gebeuren van de wereld.

Ik moet U verzoeken vooral goed te luisteren. Want dit zijn dingen die niet in boeken staan. Dit zijn waarheden, die op deze wereld soms gefluisterd worden, van mens tot mens, van geslacht tot geslacht. Maar het zijn geen waarheden, die men heeft vastgelegd zo, dat ge dat makkelijk na kunt slaan. Zo dadelijk heb ik zelfs voor U een spreker, die hierover nog nadere toelichtingen kan geven.

Er is een wereld, die wij "de lichtende geest", de "wereld van licht" noemen. In deze wereld is het bewustzijn anders, is het streven en het inzicht ook anders, dan in werkelijke sfeer of wereld verder.

Het is de wereld van het hoogste bewustzijn. Hier ligt de kern van de schepping. Van hieruit gaan geesten als lichtende krachten tot de materie, soms om de ziel te zijn van een ster, die geboren wordt, soms om de stem der Waarheid te zijn voor mensen. Mensen op vele werelden. Mensen zijn allen, die een ziel hebben en naar God streven en een bewus zijn in zich dragen.

In deze wereld nu - zo is het ons verkondigd en verteld - was een Geest zo sterk en zo licht, dat zij troonde boven alle gesternten, dat Zij meester was van wijsheden, die verder gaan dan zelfs de kennis der schepping zelve.

Hoe wij dit weten? Ik zeg U reeds: Het is verkondigd. Anders zou dit voor ons zeker onbekend en een raadsel zijn.

Deze grote lichtende geest daalde af vele sferen, totdat zij kwam in een sfeer van vorm, klank, kleur en licht. Zij was daar als gevangen. Want de vormen beperkten Haar mogelijkheden tot besef. De klanken waren slechts een grove weerspiegeling van de wonderlijke melodie der oneindigheid. Het licht was Haar als een duisternis.

Teruggaan uit het grootste licht is misschien wel de zwaarste taak, die een geest op zich kan nemen. Dit is nu ons gezegd. Het volgen de weet ik, omdat ik sommige dingen daarvan zelf heb mogen zien.

Deze Geest begon in Haar eigen wereld, Haar sfeer, die Zij geadopteerd had, vormen te scheppen. Vele vormen. Zo schiep zij profeten. Zo schiep zij verkondigers van geloof. Zo schiep zij verlossers. Want het was Haar onmogelijk in deze beperkte wereld Haar gehele waarheid te zeggen in één wezen en dat wezen toch in staat te stellen verder te dalen.

Als een schepper uit de Schepper geboren, heeft deze Geest een nieuwe creatie tot stand gebracht: een creatie van licht. En dat licht is vanuit de einder in stoffelijke vorm toegesnel tot de aarde, dit zonnestelsel, waarin mensen wortelen om bewustwording.

Een lange tijd heeft die reis geduurd en vele mensengeslachten zijn er voorbij gegaan. De aarde heeft gebeefd en haar vorm is veranderd. De zeeën hebben land verzwolgen en land gebaard. Maar kracht uit de eeuwigheid kent geen menselijke tijd. Maar op haar reis heeft Zij H Haar eigen schepping, Haar eigen vormenwereld meegenomen. En deze vormenwereld heeft Zij geopenbaard ook aan Uw aarde.

Vijf malen sedert het begin der wereld heeft Zij het zonnestelsel beroerd; heeft Zij haar geest gezonden naar deze aarde. Een klein facet van Haar weten, meer niet. Vijf maal is er een grote openbaring geweest die uit Haar is voortgekomen. En nog twee maal zal Zij de tocht volbrengen. Want zeven malen moet Zij gaan de gang door het duistere "niet van de ruimte. Nog twee maal - een menselijke oneindigheid haast - moet zij leven in een wereld, die Haar te klein is. Dan eerst zal Zij terug kunnen keren tot Haar ware plaats en Haar waar erfdeel.

Deze dingen klinken U misschien vreemd in de oren en sprookjesachtig. Maar wanneer hij het verhaal van Kerstmis goed wilt begrijpen wanneer ge goed wilt inzien en begrijpen, wat de werkelijkheid is van alle verlossing op deze wereld, wanneer ge begrijpen wilt, wat de drijfveren zijn, die het menselijk leven, de menselijke geest opvoeren tot in de hoogste sferen, dan behoort ge ook dit te weten.

Het is niet de enige lichtende geest. Want - zo men ons zegt - er zijn er ongetelde. Niemand weet, hoe groot hun aantal is of waar een grens wordt getrokken om de grootsheid van hun bestaan en zijn. Al dezen nu keren somwijlen terug in de schepping en worden tot lichtbrengers der schepping..

Het verhaal van deze Lichtbrengers is het verhaal van oude geest uit lichtende sfeer. Het is ook het verhaal van duisternis, die wordt verbroken in lagere sferen. Het is het verhaal van bewustwording van mens en geest gelijkelijk.

In deze dingen ligt een waarheid verborgen: Het is niet God, de schepper Zelve, Die tot de aarde gaat of tot de aarde zendt. Want voor Hem bestaat er tijd noch eeuwigheid. Voor Hem is er wereld noch mensdom. Voor Hem is er het bestaan. Het bestaan, waarin Hij Zichzelve beschouwt en in dit beschouwen de volmaaktheid ondergaat als een perfecte vrede.

Maar uit Hem geboren zijn zoveel dingen: zoveel nieuwe, lichtende facetten van Zijn wezen heeft hij beschouwd, dat hieruit de wereld der Groten geboren is. En het is deze wereld der Groten, die scheppend, die lichtbrengend werken; die alle geest opvoeren tot ditzelfde bewustzijn, waarbij God Zichzelve opnieuw zal erkennen in alle schepsel, in alle schepping, die komt tot het licht, waarin God zichzelve beschouwt.

Voor de mensheid en de wereld der mensen, de aarde, de wereld, waarop jij leeft, zijn deze gebeurtenissen van groot belang. Men heeft zo vaak zich afgevraagd: Wie en wat is Jezus? Zoals men zich heeft afgevraagd wie en wat vele andere Groten en profeten waren.

De waarheid is, dat zij een deel zijn van de lichtende Geest, creaturen van schepselen, uitingen van uitingen, delen van delen. Een en volmaakt zijn zij met hun Schepper tezamen, het hoogste wat er bestaat onder God. Voor zichzelve zijn zij onbeholpen beginnelingen in de lichtende sfeer; maar dragers van wijsheid en waarheid in de lagere sfeer, die het licht zelve nog niet kent.

Wanneer Jezus sprak over het Koninkrijk van zijn Vader, bedoelde hij het lichtende bewustzijn van de Geest, waaruit hij was voortgekomen. Wanneer hij sprak over het Koninkrijk, dat in ons is, dan sprak hij ook voor zichzelve over de band, die het hem mogelijk maakte in de Geest, waaruit hij was voortgekomen een volheid te vinden, verder gaande dan alle vorm, dan alle bewustzijn van mens en geest.

Toen hij de wereld verwiersp, wierp hij de verdeeldheid van zijn eigen wezen van zich. Hij werd bekoord in de woestijn, zo staat er. Wel, deze bekoring was werkelijkheid, al is haar beschrijving misschien wat symbolisch. Want een klein deel van zo'n lichtende Kracht is sterk genoeg om een gehele wereld tot zich te nemen. En zo'n Kracht is zo wijs, dat stoffelijke dood, stoffelijk streven voor Naar niets betekenen. Zo begint het verhaal dan met Kerstmis. Dan wordt U gesproken over licht en over zang, over muziek van sferen. En een klein kind, gebaard door een vrouw op aarde.

Het Licht is werkelijkheid. O, het waren geen engelen, die bazuinend neerdaalden. Dat hebben de mensen er van gemaakt. Maar deze lichtende geest, die de leidster van de wijzen uit het Oosten was, deze lichtende Geest, die een verstorende Kracht was in cosmische wetten en e-venwichten - althans voor Uw wereld - deze was het, die uit zichzelve op aarde stelde: de geest Jezus. En de geest Jezus werd de mens Jezus en droeg in zich het wezen van zijn Meester, Zijn Schepper, de Christus.

Binnenkort zult gij over het Kerstfeest gaan mediteren. Binnenkort zult gij de geboorte van Jezus weer herdenken. Dit is het begin geweest van al deze dingen. Een begin, dat ligt voor de geboorte.

Ik ben gelukkig, dat ik U een contact kan aanbieden met iemand, die U iets kan zeggen over het leven van deze geest, deze Christus-geest, die de zichzelf-opofferende mens-verbonden met de meest lichtende Geest steeds op aarde geboren doet worden.

Ik vraag U dan hiervoor een ogenblik van rust en harmonie, opdat wij, zonder te vele tussenschakels het woord kunnen brengen, dat slechts een flauwe schijn is van een lichtende werkelijkheid, zoals ze ons wordt getoond. Zelfs onze lichtende werkelijkheid is slechts ten halve waarheid, omdat het volledig ware in onze sfeer nog niet gezegd of gezien kan worden.

Ik wens U allen een ogenblik van begrip, van bewustwording. Goeden morgen.

Gegroet, gij vrienden,

Wie kan het beeld van een lichtende geest in zich omvatten? Wie kan zich de volheid van een waar bewustzijn voorstellen? Woorden schieten tekort, wanneer wij trachten om weer te geven, hoe vol van werkelijke goddelijke Kracht een Geest is, die geboren wordt uit God en leeft in de hoogste sfeer.

De geest, waarover ik U spreken wil, heeft in Uw wereld de naam gekregen van "Christus". Men ziet Zijn stoffelijke uiting als Verlosser, als Vrijmaker.

Ik heb dit Licht zien neerdalen. Niet "vallen", zoals eens gebeurd is, niet neerstorten en uitdoven, maar lichtend neerdalen en in zichzelf sterker en intenser worden, zich langzaam sluitend voor de wereld buiten. Opdat deze wereld niet ten onder zou gaan aan de lichtende kracht, die besloten ligt in een dergelijk groot bewustzijn.

In deze Geest is een besef, dat doordringt tot alle mens. Dat doordringt in alle bestaan en volledig omvaamt en omgrent al datgene, dat als behoefte of noodzakelijkheid voor de menselijke bewustwording bestaat. Zo kent deze Geest elke gedachte, elke zorg, alle leed en alle vreugde, zoals zij leven in vele rassen en in meerdere werelden.

En zich een voertuig scheppend om de materie nadere te komen, heeft deze Geest rond zich verzameld de wolkachtige schaduwstof, die lichtloos drijft in de ruimte. Het is geworden tot een licht, dat werd voortgejaagd in vaste baan, gaande van punt tot punt, van perihelium tot perihelium.

Zo is dan Jezus een deel van deze Kracht, zoals vele verlossende geesten deel van deze Kracht zijn. Onscheidbaar, ondeelbaar - en toch slechts bevattend een klein deel van al datgene, dat Waarheid is, zoals deze Grote Geest dat in Zich draagt.

Wanneer de aarde - of beter nog de mensheid - waar dan ook - verkeert in duisternis, in nood en lijden, speelt zich het volgende af. In deze Geest wordt een deel van het licht troebel en duister. Kleuren verwazen en worden tot sombere grauwheden van nevel en mist. En in deze somberheid wordt het leed gezien en geboren. En het lijden ziende, begrijpt deze Geest hoe éénheid met eigen wezen, hoe éénheid met hogere Krachten nog, noodzakelijk is voor de mens, wil hij de volle blijheid van het bestaan wederom kunnen bevatten en doorleven; wil de mens VRIJ kunnen komen van de banden, die hij Zichzelve heeft gesmeed in de materie.

Een oogenblik zien wij in het troebel wordend licht van een dergelijke Geest, hoe uit het duister der mensen de gestalte van hun Verlosser wordt geboren. Een klein deel bewustzijn, een klein deel begrip en Kracht worden samengebracht, tot één persoonlijkheid is, eeuwig gebonden aan de gene, die het heeft voortgebracht. Een deel van de persoonlijkheid en niet de persoonlijkheid zelve zonder meer.

En dan grijpen lange, lichtende voelers uit en tasten af de wereld, zoekend naar edelheid, naar rijkdom (rijkdom van innerlijke waarden, rijkdom van stoffelijke en erfelijke kracht).

Wanneer zo ene gevonden is, dan komt er een roes van wordend licht. Lichtende diamanten stralen onspinnen mensen, die aarzelend wachten. Men lijkt de wereld vreemd. En zij zouden willen neervallen als in een bidding. En toch worden zij voortgejaagd, want in hen zijn vreemde krachten, die vragen.

De Geest des Lichts vraagt om een voertuig om Zichzelf te uiten. En dan wordt er een mens geboren. Een mens, die Waarheid in zich draagt. Een mens, die in zich draagt ede geest, die juist voldoende bevat om de duisternis der mensen te verdrijven. Zachtkend en zonder schokken. Om nieuw bewustzijn te scheppen en te creëren.

Wanneer deze Schepping volbracht is, is het Licht de aarde nabij. Dan wordt een mens geboren, die leeft en sterft. En dan - terwijl het Licht in de ruimte weggaat, zoekend wederom zijn baan tot hoogste punt en dieptepunt, blijft dit bewustzijn leven op Uw wereld, duizenden jaren. Het is een persoonlijkheid die kracht geeft en steun, die leiding geeft.

Tot het Licht terugkeert. Tot de lichtende kracht van de Hoogste Geest neerdaalt, wederom als een lichtende ster langs de hemel gaat en opnieuw wacht, tast zorgen en leed der mensen en scheidt - wetend reeds, wat zal zijn - een nieuwe geest, een nieuw facet van eigen persoonlijkheid.

En dan blijft er over een mens. Een mens, die overgegaan is en lange tijd als God misschien zelfs geleefd heeft voor de mensheid; die nu als mens met de mensen leeft, terwijl een nieuwe waarheid wordt geopenbaard, terwijl een nieuwe stap wordt gezet op de weg van alle bewustzijn en hoge lichtende sfeer, waaruit eens een geest neerdaalde tot stof en beperking tot de lichtende nevels, die voor deze Geest reeds duisternis zijn.

Want uit God gaat de Geest, de lichtende Geest tot in het duister. Opdat uit het duister geboren - mens, geest, zoekend bestaan, zullen worden tot licht, brengende tot werkelijkheid de volmaakte glorie en luister van de schepping, verheven tot God, tot begrip van en weten om God.

Deze dingen weet ik, doordat ik ze aanschouwd heb. Dit alles is waar en is groter waarheid dan elke waarheid, die gij kent. En zo het woord mij beperkt en niet doet uitdrukken de volheid van de Krachten, die werken zult gij misschien in Uw eigen geloof en zoeken thans iets vinden van de belofte, dat altijd weer de lichtende Kracht terugkeert en U datgene geeft, wat gij als mensheid, als strevende geest van node hebt.

Dat vrede met U zij.

Goedenmiddag, vrienden,

Onze vriend Ahmed komt ook vandaag niet. Hij is zo bang, als hij in deze dagen op de wereld komt, dat hij voor Zwarte Piet wordt aangezien. (gelach).

We hebben zo vanmorgen natuurlijk verschillende mogelijkheden van spreken. Maar ik had zo gedacht: laten we een beetje in de tijd blijven. Laten we rustig eens gaan praten over Sinterklaas. Is er iemand, die daar protesten tegen heeft? Bent U soms overvoerd met Sinterklaas op het ogenblik, zodat U geen interesse meer heeft? (het begint pas). O, is het nog aan het begin. Dat is altijd erg voordelig, als het aan het begin is, want dan denk zje, dat je nog wat hebt. Na afloop weet je, dat je niets meer hebt. Wat wordt er zo gefluisterd? Fluisteren in gezelschap is niet netjes, hoor.

Nu, dan zullen we maar eens even beginnen. Ik behoef U natuurlijk niet te gaan vertellen, dat Sinterklaas een soort van Christelijke, gemijterde incarnatie is van Wodan, die men bovendien heeft voorzien van een aangeplakte baard vanwege de waardigheid. Dat is allemaal oude koek.

Ik zou U ook kunnen gaan vertellen, dat Zwarte Piet oorspronkelijk een incarnatie is van Joosje Pek..En zoals U weet, is dat mannetje, dat uit die pek-afdeling komt, onder bij de zwavelpoelen in het rijk van Zijne majesteit Satan. Want het is uiteindelijk een tegenstelling

Sinterklaas en Zwarte Piet hebben n.l. een symboliek die men meestal voorbij loopt. O ja, de kinderen, die zingen het natuurlijk: Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de gard. Maar weet U, wat er eigenlijk achter zit? Het eeuwige evenwicht van de mensheid. Mooit over gedacht zeker he. (nee). Nee, maar toch is het zo.

Sinterklaas, dat is de goedheid. En wat is de goedheid in werkelijkheid? (geven). Geven, ja. Maar de goedheid is eigenlijk de vermomming van de mens, waardoor hij zichzelf overtreft in waardigheid. (Dat gaat me te vlug, waardoor...) Waardoor hij zichzelf boven zichzelf verheft en stijgt in waardigheid; laat ik het dan zo zeggen. Het is iets veranderd, maar misschien duidelijker.

Ja. En daar tegenover krijgen we het kwaad. Het kwaad ziet er uitermate donker uit. Sombor. Zwarte Piet. Trekt gezichten maakt rare bokkesprongen, zwaait dreigend met zijn wapens.

Soms lijkt Zwarte Piet me wel eens een incarnatie van een werkelijk krijgdlustige generaal. Zoals Zwarte Piet met zijn roe staat rond te zwaaien tegen de stoute kinderen, zo zijn er zelfs op het ogenblik nog grote heren, die met atoombommen staan te dreigen.

Dan heeft Zwarte Piet verder ook het feit, dat hij de zak met cadeuatjes draagt. Daar heeft U zeker ook nooit over nagedacht. Maar... hoe komt het, dat er zoveel goeds op de wereld is? Heeft niemand een antwoord? Omdat er zoveel kwaad is. Want zou er geen kwaad zijn, dan zouden we het goede niet zien en dus niet waarderen. Dus het is de tegenstelling.

Nu gaan we eens een keertje de zaak goed ontleden. Heeft er ooit een werkelijke Sint Nicolaas bestaan? Zeker. Zelfs een stuk of vier. Je hebt Nicolaas, bisschop van Myra. Je hebt Nicolaas, prelaat uit Valladolid, (Spanje). Je hebt Nicolaas van Padua (die overigens bisschop was in Turijn, hoor, niet in Padua, zoals je aan zijn naam zou zeggen) en je hebt zelfs nog een zekere Nicolaos, of Nicolaas, de Griek, die een lange tijd in Zuid-Rusland als heilige geleefd heeft en daar nog vereerd wordt. Er zullen er misschien nog wel een paar meer zijn, maar die ken ik zo allemaal niet. Ik bedoel, het is zo lastig om de nene Sinterklaas van de andere te onderscheiden; daar kom je niet zo makkelijk toe.

Maar wat is nu het eigenaardige? Sinterklaas is eigenlijk een legende. En die Sinterklaas-legende is opgebouwd uit hopen verschillende gegevens. Er worden de wonderen van de Nicolaas van Myra verteld. Maar hij woont in Spanje. (Om maar eens wat te noemen). Dus heeft weer de woonplaats van een ander. Dat past beter bij hem, vinden de mensen zeker. Ofschoon ik voor mij als Sinterklaas met een rode mantel toch zeker niet graag in Spanje zou zijn, waar we zoveel vechtstieren hebben. Maar ja, dat is weer een kwestie van bekijken; misschien dat hij met zijn staf nog een zeer machtig torero of misschien zelfs matador is.

Goed. Hij rijdt over de daken. Dat heeft hij vast van Wodan geërfd. Zijn wijze van geschenken geven en wonderen doen, is weer afhankelijk van een groot aantal andere heiligen plus heidense goden. Dus de Sint Nicolaas, waar de mensen eigenlijk zo aan geloven (ja, U zegt allemaal, dat Sinterklaas niet bestaat, maar ik kan U garanderen, dat op het ogenblik geheel Nederland vol is met Sinterklaas, zoals een ander deel van de wereld over niet al te lange tijd weer vol

zal zijn van Weinachtsmänner, Santa Clausen, enz.). Hij is een compositie van verschillende waarden. Waarden, die elk voor zich betekenen hoogtepunten, dus speciale aspecten van andere zaken.

En zo gaat het eigenlijk met goed en kwaad precies hetzelfde. Een mens heeft zo zijn opvattingen over wat goed is. Maar dat goed is een beeld dat niet ontworpen wordt naar de werkelijkheid. Er is geen mens, die U kan zeggen, wat werkelijk goed en kwaad is. Maar men neemt een aantal verschijnensalen uit de meest verschillende perioden en levens, bouwt daaruit een ideaal. Sinterklaas is ook een ideaal. De mens, die altijd geven kan. Die wonederen kan doen en buitengewoon goed is. Die elk jaar a.h.w. zijn eigen jaardag tot een waardig feest maakt voor ieder, die in hem gelooft.

Zo gaat het met het goed precies hetzelfde. Wij verwachten van het goed eigenlijk een volmaaktheid. Ook al het onmogelijke. Al datgene wat voor onszelf niet mogelijk is, niet uitvoerbaar, dat zien we toch nog als deel van het goed; als je dat ook niet bent, ben je niet goed.

Vandaar natuurlijk, dat de gehele wereld in stilte zegt: "Nou, zo goed ben ik niet". Met de natuurlijke reactie (denkt U maar aan Zwarte Piet die net doet, of hij de gewichtigste is altijd, als hij de kans krijgt), dat we tegenover de wereld brullen: "Kijk eens, hoe goed of we zijn". Het is niet reëel, maar het is een droom, die we nodig hebben.

Uiteindelijk... Sinterklaas... die vertegenwoordigt de behoefte van de mens om anderen te verrassen, om ze eens een keer te plagen; kortom om ze eens een keertje de waarheid te zeggen. (Het gaat dan meestal een beetje dichtertlijk, in de zin van: "Mijn beste, je bent wel wat lui en geeft aan 't werken gauw de brui. Maar Sint wil - beter jè je leven, je 't voor deze keer vergeven! En hij geeft je dus heel gauw, een borstplaat met een fijne snauw". Sint. Dat is zo'n beetje ... eh... heeft U nooit iemand horen snauwen? (tegen iemand, die het woord niet goed verstond. J.B.) Grauwen dan. (o ja, nee, het is goed). Nee, is het goed? Dank U. (gelach) Ik zou zeggen: het is niet goed; want het past niet bij Sinterklaas om te snauwen. Sinterklaas strooit meestal. (Goed en kwaad samen dan).

Ja, maar goed; er zit dus in die Sinterklaas eigenlijk iets van een behoefte, die wij hebben. Je zou allemaal eigenlijk graag een echte Sinterklaas zijn. Een groot paleis, een grote schatkamer. En dan maar over de wereld uitgaan en overal maar geven, geven, geven. En overal bedankjes krijgen, toegezongen worden. Daar heeft een mens een zekere behoefte aan. We willen allemaal graag geapprecieerd worden. We willen allemaal graag - laten we maar zeggen - op z'n gunstigst er uit zien.

En zo gaat het met het goed precies hetzelfde. We maken ons een ideaal van het goede. En dat ideaal van het goede is eigenlijk niets anders en ook niets minder dan onze gedachten van wat we zouden kunnen zijn, wanneer alles nu precies zo was, als wij het ons voorstellen. Daar komt het op neer

Zo ziet U dus, dat het beeld veel verder doorloopt. Want Sinterklaas is eigenlijk het zinnebeeld van het goede, dat wij gaarne in ons zouden dragen, terwijl we weten, dat we het niet hebben. Vandaar dat we Sinterklaas niet kunnen voorstellen of hij moet vergezeld worden van een knecht. En wel een knecht, die een klein beetje de tegenstelling is van de Sint.

Ik zou zo zeggen, het is zo iets als de tegenstelling tussen je gedrag thuis en op visite in vele gevallen. Thuis dan - nou ja, de dames weten het ook wel - nou ja, je loopt met zo'n vel omgeslagen, met de haren een beetje warrig, of de heren lopen in hun hemdsmouwem of op hun sokken. "Nou ja, het is een beetje vuil, maar we hebben geen zin; laat het dan maar liggen", Zwarte Piet. En dan... er komt visite. Ma begint onmiddellijk de haren uit te kammen, op te krullen, haar gezicht bij te verven; haar beste japon te halen. Zij ziet kans om - terwijl er gebeld wordt en Pa naar voren loopt - nog eventjes het grootste vuil op te vegen. De kranten worden ergens onder een kleedje geschoven. Het braiwerk verdwijnt holderdebolder in een kast, enz. En daar komen ze binnen; het ziet er netjes uit. En Pa, met een inderhaast gestrikte das, een slecht humeur, dat hij verbergt, plus een jasje, dat hem eigenlijk niet zo makkelijk zit binnenshuis, speelt de gastheer, Ma speelt de gastvrouw en het lijkt plotseling weer perfect. Het leven

Voor onszelf nemen we het niet zo nauw. Laten we nu maar eerlijk zijn. "Ach, nou ja, zo erg is het niet". Maar als er een ander bijkomt, gee je niet toe. Dan zit je op z'n Zondags. Sinterklaas en Zwarte Piet.

Maar ... zouden we in staat zijn - en daar komt nu de grote vraag - zouden we in staat zijn om ons zo beleefd, netjes, welopgevoed, enz. te gedragen, uitermate verzorgd zonder meer, wanneer we niet de uitlast hadden van b.v. dat slordig zijn? Zouden we altijd netjes kunnen zijn? Ik geloof het niet. Ik geloof niet, dat het iemand lukt. (Ja, ik bedoel het in de goede zin, hoor).

Zouden we altijd ... ik weet niet, of het nog zo heet, maar -- op-geprikt kunnen zitten? Ik geloof niet, dat je dat gemakkelijk zoudt kunnen. Zo gaat het met ons geestelijk leven al precies hetzelfde. Tegenover onszelven zijn we een beetje Zwarte-Pietachtig. We maken rare grimassen, we dromen heel vreemde dromen soms; we nemen het zo nauw niet. Maar zodra de wereld binnentreedt, zodra we naar buiten moeten komen, dan proberen we ons zo goed voor te doen, als we maar kunnen.

Dan hebben we één fout (die hebben we waarschijnlijk van Sinterklaas geërfd). Want als de goede Sint iemand ontmoet, dan grijpt hij naar zijn grote boek, hij bladert er aandachtig in en dan begint het: "Broertje of zusje, ik heb van Piet gehoord ..." Zoals de waard is vertrouwt hij zijn gasten, mijne vrienden.

Wij oordelen ook altijd over de wereld, vooral wanneer wij ons tegenover die wereld een beetje beter voordoen. En dat is waarschijnlijk een beetje afreageren van de meer Zwarte-Pietachtige kant, die er aanzit. Wij zijn eigenlijk kwajongens. Allemaal. De dames ook, hoor. Niemand uitgesloten. En wanneer het leven ons al een zak pepernoten geeft om mee te strooien, de mogelijkheid om vreugde te brengen en goed te doen, dan zijn we vaak geneigd er zo hard mee te gooien, dat iemand er nog een blauw oog van krijgt. Met onze goede daden zullen we heel vaak ook nog iemand op de tenen trappen.

Nu is dat niet zo erg, wanneer we begrijpen, dat we een twee-eenheid zijn. Dat we een samenstel zijn van goed en kwaad en dat die beide nodig zijn. Dat die elkaar in harmonie, in evenwicht moeten houden. Zo ziet U, dat je zelfs uit Sinterklaas heel aardige lesjes kunt gaan trekken.

Stelt U zich nu eens voor, dat we hier allemaal op slag worden benoemd tot "goed-heilig man", in de grote orde van Madrid. We zetten onze mijter op, we haken onze baard om de oren, snuffelen nog even met onze neus, dat niet te veel snorhaartjes of snor-watjes ons tot hoest-en nies-prikkels verleiden (dat is niet waardig genoeg), slaan onze rode tabbaard om nemen onze staf en we stappen de wereld in.

Wat hebben wij aan die wereld te brengen uit onze goedheid behalve critiek? Als we ook niet de tweede figuur onmiddellijk aankleden en onszelven ook eens in een minder schoon licht bekijken. Ja, laten we maar eerlijk zijn zeggen, als we onszelven ook eens een keertje lekker zwart kunnen maken. En dan desnoods een petje met veren en de kniekousen aanschaffen van een Zwarte Piet, omdat we weten, dat we slecht zijn, weten, dat we niet volmaakt zijn, dan kunnen we de wereld niets brengen. Alleen wanneer we ons realiseren, dat we zoveel fouten hebben, dan zijn we in staat om de wereld wat te schenken, want dan zullen we niet zijn de ombarmhartige rechters. En heel veel mensen maken dat van Sinterklaas.

Ze maken van Sinterklaas een rechter, die dan wel het cadeautje geeft, want dat hoort er nu eenmaal bij, maar "denkt er om, het volgend jaar ga je de zak in".

Wanneer je eerst over je eigen zonden à la Piet een beetje in zak en misschien zelfs in as hebt gezeten (per slot van rekening: Piet mag roetzwart zijn; dat komt waarschijnlijk van de schoorsteen, waar hij door-gaat. Maar hij zal menig keer in de as terecht komen, wanneer hij naar beneden daalt. Hij heeft de zak bij zich. We kunnen dus zeggen, dat hij regelmatig in zak en as zit) Maar wij voor onszelven moeten eigenlijk ook zo nu en dan een klein beetje over onszelf in zak en as zitten. We moeten ons even realiseren, hoe ver we eigenlijk van die volmaaktheid af zitten. Hoe vaak we eigenlijk niet prediken tegen anderen, terwijl we gelijktijdig hetzelfde preekje tot onszelf zouden moeten richten. Op die manier kun je de wereld iets geven. Je kunt de wereld nooit iets geven vanuit een standpunt van volmaaktheid. Iemand, die volmaakt is, kan de wereld niets geven, omdat elke gave, die hij aan de mensheid geeft, een verwijt wordt.

Ja. Zo net is daar even gesproken over Jezus. Stel je nu eens voor, dat Jezus een God zou zijn. Werkelijk God, zonder meer. Niet onderhevig aan lichamelijke lijden, aan vermoeidheid en al die dingen meer. Dan is het eigenlijk een belediging voor ons, dat hij zegt, dat we Hem moeten volgen.

Hoe kunnen wij een God volgen? Dat heeft geen zij. Die God kan onvermoeid doorgaan, terwijl wij langs de weg neervallen en omkomen. Die God kan wonderen doen. Maar wij zijn onderdanig aan alle willekeurige grilligheden van het noodlot.

Zo zouden we verder kunnen gaan. Die God beheerst Zichzelf en de wereld. We hebben al moeite genoeg om onszelf het grootste gedeelte van de tijd te beheersen. Laat staan, dat we die wereld nog beheersen. Dat heeft geen zin meer.

Uit volmaaktheid kun je de wereld nooit iets geven. Het is de onvolmaaktheid, die het mogelijk maakt om een ander te helpen. En dat kunt U zelfs zien aan ons.

Als mij nu eens bekijkt en U hoort mij hier zo mijn babbeltje maken over Sinterklaserigheden en alles, wat er bij hoort, ach, hoe zou ik deze dingen zo kunnen zeggen, hoe zou ik er me bewust van kunnen zijn, wanneer ik niet wist, hoeveel fouten ik zelf heb? Juist daardoor kunnen we U nader bij komen. We weten, dat er zelfs ~~zijn~~ bij ons - al zijn we dan nog zo mooi in het licht en al wat er bij hoort - fouten zitten. Dat we nog heel wat te leren hebben. Daarom kunnen we met U omgaan.

O, het kan anders. Ik kan ook een gezalfde stem op gaan zetten en "ijverig gaan betogen, dat gij zulke grote zondaren zijt in het oog des Heren". Ik kan U gaan vertellen, "dat gij, dwazen, Uw eeuwig erfdeel verwerpt en zult branden in het buitenste duister".

Neemt U mij niet kwalijk (het klinkt misschien een beetje parodistisch maar is het niet de waarheid? Wanneer men U dat staat voor te houden, is men een dwaas. Een priester, die U vanuit een standpunt van heiligheid predikt "over al hetgeen gij behoort te weten", dat is een grote huichelaar. Hij vergeet, dat hij mens is. Hij stelt zich even in de plaats van God. Maar wie kan dat?

Dat is net zo goed, als een Sinterklaas, die zich te zeer in de plaats der gerechtigheid stelt en vergeet, dat er onder zijn mantel en man een mens schuilt, een onuitstaanbare figuur wordt.

Wij hebben iemand nodig, die ons begrijpt. Iemand, die je begrijpt, die kan je iets geven. Iemand, die je falen wel degelijk mag zien, dat is logisch, je mag niet verwachten, dat iemand blind is. Zwarte Piet is ook niet blind. Want let wel, het is niet Sint-Nicolaas, die onze zonden op tekent gedurende het jaar, volgens de legende. Het is Zwarte Piet, die om de hoeken loert, door de schoorstenen kijkt. Waaruit alweer blijkt, dat de onbescheidenheid, waarmede menigeen binnendringt in het leven van anderen, eerder een eigenschap is van Zwarte Piet, alias Joosje Pek of wel van het "slechte" in ons, dan van het "goede", het Sinterklaas-achtige.

Het goede in ons kan wel oordelen. Maar wanneer wij onszelven te scherp scheiden in goed en kwaad, wanneer wij een te scherp verschil gaan maken tussen wat in de wereld goed is en wat in de wereld kwaad is, dan lopen we vast. Dan zijn we onuitstaanbaar op beide gebieden. Want dan denken we zo goed te zijn, dat we niet meer zien, hoe slecht we zijn.

Voorbeelden daarvan te over. Ja, ik weet het niet, misschien vindt U het eigenlijk een beetje profaner, wat ik doe. Maar dat is toch helemaal niet de bedoeling. Heeft U wel eens in de kerk gezien onder de kansel, de bankjes vlak bij de preekstoel of vlak vooraan? Heeft U ze wel eens zien zitten? Smalle lippen, ogen gesloten, handen in vroomheid tegen elkaar gelegd. "Wat is de wereld slecht. Hoe goed, dat ik hier zit. Ik, die hier onder de kansel zit".

Ze voelen zich zo heilig en zo vroom. Leven ze dan niet volgens de Bijbel? Lezen ze niet elke dag twintig hoofdstukken? En spelen ze psalmen op hun harmonium, tot de hele buurt deprecieert in woonwaarde? Galmen ze niet tegenover ied ereen met Bijbelspreuken? Dat is toch heiligheid? En ze zien niet, hoe ze in hun harteloosheid op de harten van anderen treden.

Ze zijn zo vroom en zo.... "Ach, onze Heer, onze Here Jezus is zo goed voor mij. (zacht gesnik) En de mensen zijn zo slecht".

Huichelaars!!! Kwevels!!! Die het leven niet meer durven zien, omdat ze zelf het leven gemist hebben en dan zich terugtrekken in een schil van schijnheiligheid. O, die voelen zich ook Sinterklaas op de wereld.

"Ja, maar dat meisje... ik heb gezien... het is verschrikkelijk, je moet het heus niet verder vertellen; maar ik heb gezien, dat ze gisteravond laat met een jongen uit was. Maar ja... de Heer heeft gezegd, dat we goed moeten zijn voor ze. Ik zal zorgen, dat ze onmogelijk wordt gemaakt, maar ik zal in de kerk voor haar bidden".

De Sinterklazen, die zo zelf-gerechtigd zijn, mijne vrienden. De Sinterklazen, die Zwarte Piet vergeten zijn. En dan nog iets. Hoe kan Sinterklaas door de lucht vliegen, hoe kan hij zijn gaven bezorgen, wanneer hij zijn schimmel niet heeft? Sinterklaas kan alles missen. Ik zou me kunnen voorstellen, dat Sinterklaas met wapperbaard in badbroekje zijn cadeaux ook rond zou kunnen brengen. Maar niet zonder schimmel. Want hoe zou de oude heer anders die dakken op en af moeten komen?

Wij hebben voor onze goedheid een voertuig nodig. Zwarte Piet komt er zo wel. Dat is in het leven altijd zo. Het kwaad vindt zijn eigen weg wel. Maar het goede, dat moet gedragen worden. Daarom hebben we iets nodig. De schimmel van Sinterklaas is eigenlijk de wijsheid, die wij in onszelven moeten hebben. Je hebt niets aan goedheid en goed leven, wanneer je niet de wijsheid bezit, die je wijst, hoe je deze goedheid kunt uiten op de beste manier. Een Sinterklaas, die alleen maar eigenwijs en niet wijs is, is eigenlijk geen Sinterklaas maar... Hoogstens een houten Klaas.

We hebben de wijsheid nodig en we hebben onze Zwarte Piet nodig. Dan kunnen we oas Sinterklaas gaan spelen in het leven

Want op de juiste manier Sinterklaas spelen, dat betekent eigenlijk dit: In je leven je bewust zijn van eigen zonden en fouten. Zo nodig - Sinterklaas zegt het ook wel eens: Piet, stop maar in de zak, die nemen we mee naar Spanje, zo nodig, het kwaad met het kwaad bestrijden .. wanneer het niet anders mogelijk is. Maar vooral je er toch op richten, door de wijsheid geleid, datgene, wat je aan goeds in je hebt, daar te geven, waar er de meeste behoefte aan is.

Nu, dat is een aardige Sinterklaas-filosofie, he? Ik bedoel, U had misschien wat anders verwacht. Maar wat kunt U nu verwachten in een tijd, dat de Arbeidsbeurs geen enkele Sinterklaas meer kan verschaffen. In de tijd, dat elke Zwarte Piet, die chauffeurt, besproken is van 's-morgens 10 uur tot 's-avonds 12. En daarbuiten nog enkele weken verder voor verenigingen en partijen. Hoe kan het nu anders, als de hele wereld in Sinterklaasfeer leeft of wij komen ook met Sinterklaas sandragen. Dat is toch begrijpelijk.

Want zouden we Sinterklaas voorbijlopen, dan zouden we één ding voorbijlopen, wat ons zo nu en dan toch weer vertrouwen in de wereld geeft. Want ik heb er nu zo aardig in het algemeen over gefilosofeerd. Maar laten we nu een svastje zeggen: wat is eigenlijk Sinterklaas in vals gevallen?

De enige gelegenheid, dat de mens zich er in verheugt om anoniem iets te geven, zonder zelf de verdiensten er voor op te vragen. Zelf het bedankje te aanvaarden. En ik geloof, dat in die anonimiteit van geven de naastenliefde nog het beste tot uitdrukking komt. En waar we de naastenliefde toch zeker graag op de voorgrond schuiven, heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt deze oachtend om dat eens te doen.

Nu zou ik natuurlijk à la vriend Henri U kunnen gaan vergasten op een onnoemelijke serie van Sinterklaas-vaarzen. Uweet, een Sinterklaas-vaars is een bijzonder vaars. Dat is nl. een vaars, dat hinkt. Ik zou U kunnen gaan vertellen over een hoop Janklazen en Sinterklazen met honderden woenspelingen. Maar dan zou Zwarte Piet waarschijnlijk meer op de voorgrond komen, dan de goede Sint zelf. En daarom zullen we dat niet doen.

Laten we niet spotten met de vaars feestje. Laten we ook niet spotten met al die mensen, die zo dadelijk hun Kerstboom met een Kerstman bezetten. Laten we niet lachen over degenen, die niet gelukkig zijn, voor ze boven hun dak in een heel Sinterklaas of Santa Claus met slee en rendieren hebben neergepopt. Ok al lijkt het misschien op een deken-reclame of zo iets.

Laten we begrijpen, dat daarachter de behoefte zit van de mens aan goedwill; aan - laten we zeggen appreciatie en de behoefte van de mens om goed te zijn tegenover anderen, zonder daar nou direct zelf onmiddellijk voor vergoeding te vragen. Zoals op Sinterklaas de beste vertoning is die verrassing, waarvan niemand weet, wie hem gegeven heeft. Ook voor de gever zelf. Want dan is de surprise pas geslagen.

Zo gaat het in het leven ook. Je hebt de meeste vreugde aan geven, die je geeft, zonder dat iemand weet, waar ze vandaan komen. Die je geeft, zonder er verder over te praten of iets te zeggen. Alleen misschien de vreugde habbende, dat die gaven goed werden ontvangen en dat ze vreugde geven.

En - willen we dan onze goodwill adverteerders met neon-reclames op het dak of met valse baarden en verdere uitrusting, ook, dat is onze zaak. Dat is zo erg niet. Laten we rustig reclame maken met onze goedheid. Wanneer we maar niet vergeten goed te zijn, zonder anderen te vragen deze goedheid te erkennen.

Dan geloof ik, dat we ons als Sinterklaas heel hardig door het leven slaan en - misschien juist daardoor - de schimmel der wijsheid zo goed leren berijden, dat hij ons nog iets verder brengt dan alleen naar de daken. Dat hij ons n.l. brengt naar werelden, waar na ons opleiden tot super-sinterklazen. Tot geesten, die het goed en kwaad beide zo zeer omvatten en omvatten in zichzelf, dat zij begrijpen, hoe het een ander te steede moet zijn, die deze dingen nog niet in de juiste verhouding en proportie leert zien. Dat ze begrijpen, hoe ze een ander kunnen helpen.

En ja, dan zijn we misschien geen Sinterklazen meer - in de ogen der mensen misschien ongelukkig of, wanneer we ze de waarheid zeggen, dwalende.

Dat is nu al zo vaak overkomen. Als je een man de waarheid zegt, dan zegt hij, dat je uit de dwivel komt; en zeg je, wat hij zegt klopt, dan is het hogere wijsheid.

Maar ja, goed, want je dan ook vandaan komt - volgens de mens dan kun je in ieder geval leren die mensen nog een klein beetje verder "te paard te helpen". Want ook zichzelf moeten eens het voertuig der wijsheid leren gebruiken, om zichzelf te redden boven datgene.

datgene, wat zij in eigen ogen tot nog toe waren. In Gods ogen zijn we allemaal volmaakt en eeuwig, vrienden.

Goeden middag, vrienden, wij zullen dan thans weer gaan besluiten met het Schone Woord. Het onderwerp hiervoor kunt U zelf stellen. Want anders zou men het "Schone Woord" verwijten, dat het te veel misbruikt. Ik hoop, dat dit althans niet te vaak voorkomt. Welk onderwerp? (Ontvangen - Binding).

Binding en ontvangen? (Omdat er net zoveel gezegd is over geven, vroeg ik eigenlijk nu "ontvangen")
Ontvangen op de juiste wijze is meer geven dan men ontvangt.

Binding. Er is een band door alle eeuwigheid, die al het Zijn tezamen reit tot één juwelen snaar; dat is een keten, die de God Zich-zelve heeft gesmeed.

Niet ieder in die keten weet, waarom en wat hij is. Niet iedereen begrijpt waarom je zo moet leven, moet streven, moet starven. Waarom je voort moet gaan van sfeer tot sfeer. Niet iedere leer toont ons de werkelijkheid. Ook al spreekt men vaak U toch van "t Hemelrijk beërven".

Maar allen voelen we een band met de eeuwigheid. De binding, die eens is ontstaan, toen in de beginne door het Woord de schepping is open gegaan, opengebloeid als een bloem, vanuit het Woord zo wonderlijk ontsproten. Die band ervaren allen. De dwazen, de wijzen, de kleinen, de groten, zij stijgen tot het hoogste licht, zij die tot het diepste duister vallen... binding kennen zij, allen.

Want er is een band tussen ons en de eeuwigheid. Een band, die niets kan verstoren. Een band van kracht, die ons allen geleidt. Een band die ons altijd weer bindt aan het leven, waartoe wij behoren, het Licht, dat ons altijd weer vindt.

Zo geven wij, ontvangen wij en zien heel het bestaan - wisselwerking na wisselwerking - door het ik voorbij weer gaan. In ons gaat een lange rij van werelden, gestalten, we weten niet waarheen.

Soms zijn we een wijl alleen, dan is het leven vol en rijk. We zouden aan al, wat door ons gaat, zo veel vaak willen geven. Maar geven altijd door is een onmogelijkheid. Zo rijk heeft ons leven het niet gemaakt.

Toch is de band, die ons beperkt en bindt, geen keten, een boei, die eens geslaakt zal worden in de laatste tijd, de laatste dag, wanneer de wereld ondergaat.

Integendeel, het is een steun, het is deel van ons bestaan en wezen. En daarom mag men niet vrezen te ontvangen. Men moet weten te geven. Maar in het leven is het ontvangen vaak belangrijker.

Het durven nemen, wat het leven je geeft, dat is een grote wijsheid. Want het leven geeft U niets, waaraan ge onder kunt gaan. Gij kunt ondergaan door Uzelve. Ge kunt ondergaan, doordat gij het leven niet verstaat, doordat de werkelijkheid der liefde voor U vertroebeld wordt door haat, die in Uw wezen is geboren.

Maar..., wie de stem der werk'lijkheid, der waarheid weet te horen die weet, dat wat het leven geeft, deel is van 't leven en daarom deel van het bestaan en deel van alle streven en voortgaan op de weg, die leidt naar eeuwigheid.

Wij zijn gebonden aan de God, Die ons geschapen heeft. Er kan geen zonde zijn, die werkelijk bestaat in al wat leeft, tenzij geboren uit bewustzijn van geesten en van mensen, die tegen beter weten in zich in het leven wensen, wat het leven niet geeft.

Neen, het leven is goed, voor wie het leven weet te leven. Maar omdat God ons de rijkdom van leven en bestaan gegeven heeft, moeten we ook kunnen geven aan al wat leeft. Wij moeten niet aarzelen van God te aanvaarden de gaven door Hem ons geboden. Wij moeten niet de wereld ontnemen, waaraan wij onszelven leven in naam van onze noden, ons gebrek en onze zonden.

Wij moeten tonen, dat we ontvangen kunnen, zowel als geven. Ontvangen van God en geven aan de wereld. God geeft aan ons al wat wij nodig hebben. En meer dan dat, Wanneer wij het aanvaarden. Wij kunnen aan de wereld geven al, wat in onszelven is, zonder zelf arm te worden.

Dat is de waarheid, die voortvloeit uit de binding, die bestaat tussen ons en alle wereld. Dat is de waarheid, die voortvloeit uit een band, die gaat vanuit ons wezen tot de oneindigheid; vanuit

